

Om des keizers baard

Verslag van **Caissa 4 – WSC 1** gespeeld op 18-4-2000:

1w Peter Wijnand	1 - 0	H.Trujillo
2z Ruud de Groot	1 - 0	W.de Kruijff
3w Wim Birkhoff	½ - ½	M.Meijer
4z Jan-Willem Thurkow	½ - ½	G.Mulder
5w Ton Holdorp	½ - ½	D.Colmer
6z Wouter Beck	1 - 0	T.Netten
7w Dick Spel	1 - 0	N.de Rijk
8z Rob de Klerk	½ - ½	A.Bach

WSC 1 6 - 2 Caissa 4

Helaas had Probleem, onze directe 'concurrent' voor degradatie, de avond ervoor al met 5½-2½ gewonnen, daarom had deze wedstrijd alleen nog maar waarde voor de statistieken. Hadden we de vorige wedstrijd een halfje meer kunnen scoren dan waren we nu behouden geweest voor de 1^e klasse, maar met versterking door de nieuwe leden Beck en De Klerk zijn er volgend jaar weer kansen om te promoveren.

In de partij van **Peter** was het zwart die op de 17^e zet het eerst iets sloeg, wie had toen kunnen vermoeden dat de partij nog maar 8 zetten zou duren. Het spelen van 6 paardzetten in 7 zetten kan echter niet goed zijn en wit was al volledig ontwikkeld achter zijn pionnenketen toen hij de stelling opengooide. Zwart werkte daarna ook nog mee door zijn dame midden op het bord te laten vangen, waarna hij maar opgaf.

De tegenstander van **Ruud** gaf het voordeel van de eerste zet weer aan zwart door een systeem met f4, Pf3, e3 en Le2 te spelen. Hij rokeerde kort waarna Ruud lang rokeerde, toch probeerde wit spel op de koningvleugel te krijgen wat eigenlijk het domein van zwart is. Dat kon niet goed gaan en het gevolg was dan ook dat wit op de 20^e zet z'n dame moest inleveren en een verloren partij speelde.

Zwart nam ook in de partij van **Wim** al gauw het initiatief over, hij kon dit tot het einde vasthouden vanwege bezit van het loperpaar en omdat wit met een zeer slechte loper bleef zitten. Helaas voor hem wist hij niet hoe dit voordeel tot winst gevoerd moest worden zodat een remiseaanbod van wit uit arren moede maar werd aangenomen.

In het middenspel dat uit de Nimzo-Indiër van **Jan-Willem** volgde had zwart het beste van het spel, maar omdat hij niet doortastend genoeg optrad kon wit afwikkelen naar een eindspel met een (geïsoleerde) pion minder. Doordat wit een vesting kon opbouwen bood zwart maar remise aan op de 41e zet in een iets voordeliger stelling.

Ton was één van de spelers die na het starten van de klokken waren binnengekomen, omdat ze hun auto een paar kilometer van het speellokaal moesten parkeren, zodoende begon hij al met een achterstand in tijd. In het vroege middenspel had wit de betere stelling maar hij kon dit voordeel niet vasthouden, zodat beiden met een gelijkwaardige stelling het eindspel ingingen, met Ton onder zware tijdsdruk. Toch was het zijn tegenstander die daarin de eerste fout maakte, maar omdat wit nog minder dan een minuut op de klok had moest hij door herhaling van de stelling eieren voor zijn geld kiezen.

Door middel van de zettenvolgorde 1.e4 e6 2.d4 d5 3.exd5 Dxd5?! kwam **Wouter** in een mindere variant van het Scandinavisch terecht en moest tot de 20^e zet een koningsaanval weerstaan. Toen bood zwart een loper aan voor tegenkansen op de damevleugel (en enkele pionnen). Wit sloeg het aanbod af, overzag echter een penning en had daarna geen enkele kans meer.

De tegenstander van **Dick** offerde iets te optimistisch een stuk voor twee pionnen. Wit moest daarna wel even uitkijken vanwege de zwarte aanval die daarop volgde, maar had toch een gewonnen stand. Op de 28^e zet gaf hij hem nog een kans om terug in de wedstrijd te komen, maar toen deze niet benut werd kon een eenvoudig eindspel ingegaan worden met een stuk tegen twee (dubbel)pionnen.

Op het achtste bord werd een Houdini-act opgevoerd: **Rob** viel met zijn loper de vijandelijke dame aan, maar die deed net of haar neus bloedde en nam drie stukken in ruil. Gelukkig was er nog een nadeel aan verbonden, de witte koning moest in het centrum blijven staan en toen ook nog een belangrijke centrumpion weggegeven werd kon zwart nog genoeg dreigingen creëren om zettenherhaling af te dwingen.

Peter Wijnand